

רע"פ 3697/21 - סמאחג'אזי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3697/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: סמאחג'אזי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בחיפה בתיק ע"ח 16746-05-21 מיום
13.5.2021 שניתן על ידי כב' השופט אברהםבולוס

בשם המבקש: עו"ד מוחמד חג'אזי

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' בולוס) בע"ח 16746-05-21 מיום 13.5.2021, בגדרה נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת א' טפסה גרדי) בא"ש 11071-04-21.

רקע והליכים קודמים

- ביום 27.4.2021 החליט קצין משטרה על השבתה מנהלית ל-30 יום של רכב בו נהג אחיה הקטין של המבקשת (להלן: האח). זאת, לאחר שהאח נתפס נוהג ברכב בהיותו נהג חדש וצעיר, שטרם מלאו לו 21, תוך שהסיע 3 נוסעים ללא מלווה. המבקשת היא בעלת הרכב.
- המבקשת הגישה לבית משפט השלום בקשה לביטול איסור מנהלי על שימוש ברכב לפי סעיף 57 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). לדבריה, הרכב נלקח ממנה ללא ידיעתה, והיא הזהירה בעבר את אחיה שלא

לנהוג ברכב תוך הסעת יותר נוסעים מהמותר, באופן המקים עילה לביטול האיסור המנהלי לפי הוראת סעיף 57ב(ב)(1) וכן סעיף 57ב(ב)(2) לפקודה. עוד טענה טענות שונות כנגד השימוע שנערך לאח בטרם ניתנה הודעת האיסור המנהלי, בין היתר מפני שהאח אינו שולט בעברית ומפני שנדרש לכאורה לזמן את בעל הרכב לשימוע.

3. בית משפט השלום דחה את טענות המבקשת. נקבע, כי השימוע נערך כדין וכי את השימוע יש לערוך לנהג ולא לבעל הרכב. הודגש כי אין מחלוקת בין הצדדים באשר לביצועה לכאורה של העבירה. טענות המבקשת לפיהן הרכב נלקח ממנה ללא ידיעתה וכי הזהירה את אחיה לבל יעשה בו שימוש אסור נדחו לגופן. נמצא כי לא הוכח שהמבקשת עשתה כל שניתן על מנת למנוע את ביצוע העבירה.

4. המבקשת עררה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי. בית משפט קמא שב ודחה את טענותיה של המבקשת, אך מצא שבנסיבות העניין קיימת הצדקה לקיצור תקופת האיסור המנהלי על שימוש ברכב ל-20 ימים.

5. המבקשת לא השלימה עם החלטה זו. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

נימוקי הבקשה

6. המבקשת טוענת כי עניינה מעלה שתי שאלות עקרוניות החורגות מעניינה הפרטי, באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

ראשית, נטען כי יש להכריע האם נהג קטין שנערך לו שימועבטרם מתן הודעת איסור שימוש מנהלי ברכב לפי סעיף 57א(א)(2) לפקודה נהנה מזכויות המוקנות לקטין אשר נחקר בחקירה פליליתבמשטרה לפי הוראות סעיפים 9ח ו-9ט לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער).

שנית, נטען כי יש לדון בשאלה האם סעיף 57א(ה)(1) לפקודה קובע זכות שימוע לבעל הרכב, ולא רק לנהג.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים המעוררים סוגיה עקרונית החורגת מענייני הפרטני של המבקש, או כאשר קיים חשש ממשי לעיוות דין או לאי צדק מהותי (רע"פ 3216/21 אל רחמן נ' מדינת ישראל(12.5.2021)). הבקשה שלפני אינה באה בגדרם של חריגים אלה. חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, אין בה כל שאלה תקדימית החורגת מעניינה הפרטני ומצדיקה מתן רשות ערעור.

9. ראשית כל, לא מצאתי כי במקרה זה מתעוררת כל שאלה משפטית, שכן השאלות אשר מעלה המבקשת

נוגעות למישור התיאורטי בלבד, ומענה עליהן לא ישפיע על התוצאה הסופית בעניינה של המבקשת (ראו, למשל: רע"פ 6978/20 פלוני נ' מדינת ישראל(10.1.2021)). זאת, בהינתן שאין כל חולק כי 20 ימי איסור השימוש ברכב חלפו זה מכבר, ומשכך הסוגיה כולה תיאורטית.

10. אף לגופם של דברים, לא מצאתי בטענות המבקשת כל עילה למתן רשות ערעור.

11. המבקשת טוענת כי סעיפים 9 ו-9ט לחוק הנוער חלים על שימוע בטרם מתן הודעת איסור שימוש מנהלי ברכב. סעיפים אלה קובעים כי יש לאפשר נוכחות הורה או קרוב אחר בחקירתו של קטין, וכי יש להודיע לקטין על זכויותיו בטרם חקירתו.

הטענה לפיה חוק הנוער חל ביחס לשימוע בטרם מתן הודעת האיסור אינה מעוגנת בדין, ונטענת בעלמא. סעיף 9 לחוק הנוער קובע במפורש כי הזכות המדוברת מוקנית ל"קטין חשוד שהוזמן לחקירה" (ההדגשה הוספה, ג'.ק.). אין כל ספק כי הקטין לא נחקר חקירה פלילית במסגרת השימוע, ואף לא עולה טענה כזו. לפיכך, דין הטענה להידחות.

12. גם בטענה לפיה סעיף 57א(ה)(1) מקנה זכות שימוע לבעל הרכב שנאסר לשימוש לא מצאתי עילה כלשהי למתן רשות ערעור. הסעיף המדובר מורה לקצין משטרה לבטל את הודעת איסור השימוש אם בעל הרכב הוכיח כי הרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו. סעיף 57ב לפקודה מתיר לבעל הרכב אף לפנות לבית המשפט בבקשה לבטל את הודעת איסור השימוש, ולהוכיח בפניו שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו והסכמתו או שמי שנהג ברכב פעל בניגוד להוראותיו של בעל הרכב אשר עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה. מנגנונים אלה הינם מנגנוני ביקורת בדיעבד, אשר לא מונעים מהמשטרה להורות על איסור מידי של השימוש ברכב (רע"פ 5608/17 מצדר בע"מ נ' מדינת ישראל(17.7.2017)).

המבקשת יכולה הייתה לפנות לקצין משטרה ולנסות להוכיח בפניו את טענותיה לפי סעיף 57א(ה)(1) לפקודה, אך בבקשה לא נטען כי ניסתה לעשות זאת. תחת זאת, המבקשת הגישה לבית המשפט בקשה לביטול הודעת איסור השימוש לפי סעיף 57ב לפקודה. בקשה זו נדונה ונדחתה לגופה. בנסיבות אלה, לא מצאתי ממש בטענת המבקשת כאילו הופרה זכות כלשהי המוקנית לה.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בסיון התשפ"א (30.5.2021).

ש ו פ ט